

MICK MAUSER EN DE HUURMOORD

Een stream of consciousness

Van deze zaak zou Mick Mauser vooral de hoge temperaturen onthouden. 'De kraaien gaan te voet', zeiden de mensen. Bijen lagen vleugellam van de warmte op het tuinpad. In die periode had Mick Mauser zwaar te kampen met hooikoorts. Constant slikte hij polaraminepilletjes, die om de drie uur een aanval van slaperigheid veroorzaakten. Daarom opereerde hij vanuit zijn rocking-chair thuis: hij behandelde deze huurmoordzaak schriftelijk. Dit is zijn verhaal, gebracht vanuit het ik-perspectief van de hoofdbetrokkene. Het verheldert meer dan een verslag door een getuige of een onderzoeker. Mick zond het door naar het Fonds voor Opheldering, met excuses erbij voor de zweterigheid van het papier en enkele theevlekken.

Een lieve jongen ben ik nooit geweest. Anders zou ik hier niet zitten. Lieve jongens vind je vooral niet in bewaarplaats De Brede Veertien. Tja, gedane zaken nemen geen keer. Ik zit hier nu: kleine mens, grote kosmos, stuitligging, universum, rok, kruimel, ... Heb ik de verkeerde planeet gekozen? Of wonen de verkeerde mensen op deze planeet? Misschien moet ik wel bij mezelf beginnen. Mens mens toch! Hoe is het allemaal zo gelopen!? Ze hebben me hier in een wel goed verborgen verdomhoekje gejonast! Mijn bakerprovincie ligt lichtjaren van hier verwijderd; ik zit helemaal buiten westen. Maar de herinnering aan mijn West-Vlaamse kamers vervaagt. De muurprenten van meesterspion Reilly en van KV Kortrijk en van Corto Maltese deemsteren weg. Marie-Lena is gisteren even langs geweest. God nog an toe. Ze keek me in de ogen (de gloed van een olieraffinaderij in de fik), barstte in tranen uit en liep weer weg. Adieu. Door het struikgewas van mijn gedachten stormt een oeros op mij af. Hoe is het allemaal ...

Toen had ik verdomd toch een drukke agenda: een massa afspraken, wel 1 000 000 dingen te doen, en per dag zeker zo'n 17 wezens om communicatie mee te hebben. Het pad van de kunst is druk bevolkt. Haantje-devoorstes, kippetjes, die pikorde nietwaar ... Als je jezelf dan nog eens op dat pad begeeft ... Ik bedoel: het ontbrak me zowaar aan tijd om eindelijk met mezelf in het reine te komen. Om de bulten op mijn zenuwgestel glad te strijken, zie je. Ik was altijd zo'n beetje pontius pilatus, jesus christus en judas iskariot tegelijkertijd, met van die ogen die naar de verre verte staarden alsof ... nou, hm, laat ik u mijn beeldmateriaal in verband met bijvoorbeeld olieraffinaderijen verder maar besparen. Ter zake.

Om een lang verhaal kort te maken: in de herfst van 2005 was ik aanwezig in Mechelen, België, om te helpen 'vernissieren'. Dat betekent, kortom: staande lamp spelen hé, bij de rest van al die verlichte geesten, ter gelegenheid van de opening van zo'n kunsttentoonstelling. Zeg en schrijf maar: kuttentoonstelling. Daar waren beelden en schilderijen. En waaien dat het deed, wààien!! Het was het laatste kwartaal van dat rotjaar 2005. Die

rotwind blies ons West-Vlaams busje zowat terùg naar West-Vlaanderen. Ja: we kwamen uit West-Vlaanderen met een busje godbetert. Het was het busje van een beeldend kunstenaar die beelden vervaardigde. Het had de kleur van een dierlijk-vet-verwerkend bedrijf bij nacht; geen dus. Daar in Mechelen exposeerde die kunstenaar drie reusachtige beelden. De schilder was er ook bij. Als je die toen over zijn bol aaide, dit terzijde, dan was je hand geperforeerd: zo beestachtig kort had hij dat varkenshaar op zijn schilderskop af laten roetsjen. In Mechelen speelde de wind in zijn reusachtige doeken, maar dat had hij graag en dat liet hij zo. Die kunstschoor vertoonde namelijk spleten en kieren alom. Zelfs het spoelwater in de toiletten deinde door de wind op en neer. Het was wel leuk, daar in de herfst van 2005 in Mechelen, België. Maar wel bar koud, dat ontken ik niet. Over plastische, nou: beeldende kunst in het algemeen zal ik hier kort zijn (straks worden we gelucht): ik zie iets graag of ik zie iets niet graag. De beeldhouwer en de schilder waren mij echter zeer dierbaar. Ik stond aan de wieg van vele van hun kunstwerken en dronkenschappen. Ik verklap u nog meer: ik haalde zelfs geld van de bank om bepaalde van hun werken de mijne te mogen noemen (een beeld van een aap, een doek-abstract, ...). Daarom was ik dus daar in Mechelen, op uitnodiging, uit vriendschap, zonder te beseffen dat uitgerekend daar mijn huizenhoge ellende een aanvang zou nemen: op het matje van de kunst geroepen, beetje zwenkend met de moedertaal, beetje meetkunde met een glas Berlijns apenzuur, beetje politiek met een sigaret. Er kon tevens in vlammen worden gestaard, daar, wegens open haard. Volgens mij bevonden zich bepaalde kinderen van bepaalde genodigden voortdurend te dicht bij dat vuur, maar dat was mijn bescheiden mening. (Tussen die muren hier is die nog bescheidener geworden). Maar nu de ellende.

Kwam op een vergevorderd uur een jonge, zeer mooie meid mijn territorium binnenzeilen. Alle hens aan dek. Twee prachtige vooruitzichten. Ik wou direct met haar getrouwd zijn: zo'n jonge, zeer mooie meid die je een godganse avond blijft ontglippen maar op de valreep in je ziel komt kerven om dan godgenageld voor eeuwig te verdwijnen naar een niet-aanpalende zone in dit verrekte koninkrijkje. Zo een, ja. De stem van Marianne Faithfull, het linkeroog van Annie Girardot, het lichaam van Frieda (jammer dat u Frieda nooit heeft gekend). Ze stond daar voortdurend zo tevreden te wezen, zo heerlijk tevreden, met om naartoe te waden door het traagste en lauwste water aller ballades een hoofdje als een fris waddeneilandje, schier fata morgana. En ze beschikte ook over een zo lekker uitgespaard minimaal kontje, nietwaar, kontje van waaruit twee goddelijke benen naar de vloertegels vertrokken, en die omgekeerd ook ... Kwam dan ene Benny eraan, torpedohanden en diepzeegedachten. Verstoorde met een Bulgaarse kelderklapzoen haar mond als een strand. Ik aan Normandië en invasie gedacht, ik met mijn misdadige kunstkop en mijn zeer drukke agenda toen gedacht: 'O kale jutter, vond ik maar een stuk hout om op je ondergrondse denkwerk neder te laten dalen'. Ik stond verdraaid te kwispelstaarten op de breedtegraad van vijfde wiel en derde hond. 'Mooie meiden,' dacht ik nog,

'mooie meiden, die vallen alleen voor de ongerijmden. Door slim te zwijgen of op klamme versvoeten rond te sluipen, kun je niet doen bezwijmen. Volgende keer de beuk erin, al loop ik ... '. Ja, zulke onreine gedachten had ik toen nog. Maar ik werd er voorwaar bijzonder zwaar voor gestraft. Die Benny verdween weer even en zie: we hadden een gesprek, het onwezenlijke wezen en ikzelf. Ze glimlachte breed, maar niet zo breed als in andere verhalen, waar sommige meiden zo breed glimlachen dat ze parkeermeters bij ondergaande zon lijken. ' ... in de streek bent, moet je eens café De Blinde Fotograaf opzoeken. Da's het café waar ik vaak zit', zei ze. 'Ja, dat moest ik vlug eens doen', antwoordde ik zacht. EVEN BEKROOP ME DE LUST zeer concreet af te spreken, maar IETS IN MIJ BELETTE DIT. 'Ik heb een erg drukke agenda, Marie-Lena'. (Ze had me inmiddels al haar naam onthuld). Ik loog zo hard dat enkele reeds lang uit de kalenders geschrapte heiligen van pure ontzetting uit hun nissen naar beneden kukelden. 'Warenhuisdetective', zou ik voort gelogen hebben indien ze naar mijn beroep had geïnformeerd, maar dat deed ze niet. (Dat zou er trouwens niet zo ver naast zijn: ik betrok à mijn voedsel uit warenhuizen). God, wat was ze zomaar mooi! En geen enkel kledingstuk dat ze droeg liet vermoeden dat ze mee vernisseerde. Klokslag tien over halfeen kwam die rotBenny haar weer opeisen. 'Dag moordgriet', articuleerde ik zacht. En fluisterend voegde ik daaraan toe: 'Dag lekkere stoot, dag jonge kunstkip'. Had ze het gehoord?

Eten en drinken met vrienden in vrijheid is heerlijk. Vooral als je, zoals ik toen, zo'n drukbezette sufagenda hebt. Eten = eilanden, zeg ik maar. Eten = eeuwigheid, zeg ik ook. We gingen dus nog chinezen, my pals and me. We parkeerden ons busje onder een in de steigers staande Mechelse kerk-toren. 'MAAR ALS EEN METSELAAR/VRIJ EN OMMUURD ... //', citeerde een onzer medereizigers. Hij zei dat ws. in het teken van die kerk. Wij even gelachen, een beetje vierkant in het rond gedraaid en dan met gezamenlijk gestroel tegen iets donkers geplast. Na deze striemen te hebben aangebracht, gingen we chinezen. De maaltijd verliep in een ontspannen sfeer. Allen waren tevreden en het uur was van geen tel. En toen, plotseling, als een straaljager in het blauwe zwerk van de zestiende eeuw, die weerlicht als een wapperende serpentine in mijn hoofd: moest die meid ... moest en zou die meid van daarnet ... lieve hemel!! Die lekkere meid moest ik koste wat kost ... Mijn eetstokjes hielden in hakenkruisstand abrupt halt boven mijn kommetje hapklaars. Ik stamelde nog iets, als een verwarde christus in een duister sjabloon van verliefdheid op een laatste avondmaal, maar niemand hoorde het.

Ik liet er geen gras over groeien. Ha, ik zou van geen aanpakken weten!? Mechelen? Benny? Verkassen? Werk? Auto? Kamers? Klein bier allemaal. Iedereen verklaarde me goed gek. Oké, goed gek dan maar. Ik dééd het. Adieu, mussenjongen en koeienvlaaien uit mijn lage streek buiten westen! Ik bespaar u de avonturen van mijn verhuizing, het verhaal van het gedonder in gemeentehuizen en steunlokalen, het relaas van mijn eerste bezoeken aan De Blinde Fotograaf, van de ... eh ... nou, ietwat forse aanpak van

het probleem 'Benny'. (Ergens ligt dié nog altijd op de loer, hij zal als ik ooit vrijkom dat velletje van mij wel willen, de verdomde grotsalamander). Ik vond een nogal formidabel woninkje in een Mechelse randgemeente (ze groeiden niet op mijn rug), dat nota bene door de bloedeigen pa van Marie-Lena (van geen cent vervaard natuurlijk) aan mij werd verhuurd zonder dat hij wist ... Ik loog hem voor dat ik warenhuis-enquêteur was. Die hartaanvallende Marie-Lena op haar beurt raakte alras zo verslingerd op mij dat ze én haar pa én haar Benny met handvollen kluitjes het riet instuurde. Enfin, zo verstreken wel enkele gelukkige maanden. Haar pa rook geen onraad. Toch vond ik verdomd nergens een godgenagelde job. En dat woninkje slorpte centen op. Al de klussen waren al uitgedeeld onder de autochtonen uit het Mechelse. Ik begon me als een koekoek te voelen in dat Mechelse. Het maakte me ook wel berig: ik had toch poten aan mijn West-Vlaamse lijf? Kende toch schilders en beeldhouwers en zo? Ik kon toch ... afin! Had-den ze daar dan iets tegen een gezonde kerel uit de Vlaanders? Marie-Lena, piepjong, kon ervan meespreken dat ik een hele kerel was! Maar, jammer: toen was mijn agenda een grote witte vlek van afspraken die er niet waren en wezens waar ik niet tegen moest spreken. Er was alleen die bloedlekkere Marie-Lena en een elke maand sneller galopperende huur. En die pa, middeleeuwse pestkop, bleek zo'n banjerheertje te zijn: lange cijfers op de bank, een handje net voldoende om zijn huizen op te tellen en een kop als een jackpot die geprogrammeerd was om alleen maar te slikken en nooit eens op te hoesten. Het werd lastiger en lastiger. Mijn geld raakte op. Uit pure onmacht maar met veel verve gaf ik daarom mijn huurwoninkje een 'beurt'. Ik vermoedde dat hij daar niet goed van zou zijn. Het was een snoeihete zomer. Mijn West-Vlaams was ik al aan het afleren. Toen nam de ellende plotseling concrete vormen aan. Ik probeer u heel objectief ... Luis-ter.

Warme zomer dus. Rolluiken neer. Poes in breihouding in de sofa naast mijn helgekleurde achterdeur. Bijbelbestudeerders hadden die dag al aangebeld, zeggend dat zeewier erg gezond was en dat er na dit leven nog eentje in het verschiet lag. Dat tweede zou ik nu maar al te graag waar zien willen worden, en dat eerste: nou ja, o.k., nooit blind of kreupel geworden van zeewier, zou dus wel oergezond zijn, als je er maar met je fikken afbleef. VLAM. Deur dicht. En ik riep die pilaarbijters nog na dat ik mijn eigen godinnetje in huis had, hihi. Ze brachten gewoonlijk het slechte weer met zich mee, die huis-aan-huis-christussen, maar toen was dat geen wet: zeer hoge temperaturen, op de middenstip van het veld van KV Mechelen kon je des middags een kippetje zo geroosterd krijgen.

Marie-Lena liet haar jonge honden los. Ik zocht de gepaste knuppel voor in haar hoenderhok. Snorre hupte siepogend van de sofa en lepte haastig het kopje aan de achterdeur leeg. Er bleef een bodempje over, omdat zijn kop te groot was voor dat kopje. Toen hij zijn rechtersvoortje hief om dit probleem aan te pakken, gebeurde het. Met de linkervoet dat kopje omverstotend, stapte door de achterdeur zomaar het huis in: de verwekker van Marie-Lena, tevens verhuurder van mijn woninkje! In zijn kontzak stak de

maanbrief voor drie maand achterstallige huur strafpercent inclus (dit alles door mijn werkloze inzet toen al tweemaal geretourneerd) en in zijn grimmige kop de beslissing dat ik te kiezen had: onmiddellijk betalen, geen kleinvee meer achter in de tuin, en geen, herhaal: géén, vooral géén knallende kleuren in en rond dat mooie huis van hem OF meteen maar verkassen! En bovenal: poten af – LAP – van Marie-Lena. 'En zij hier gaat nù mee!!'. Ik incasseerde een labberdoedas die half mislukte. Snorre kreeg een optater in zijn reet en suisde naar zijn verdomhoekje. Marie-Lena, ach, Marie-Lena schaatste met klapperende kaken uit mijn leven weg, met achterlating van een paar lichaamsversierinkjes. Wat toen op dat hartverscheurende, onzalige ogenblik gebeurde, dat ... dat ...

De volgende dag liep ik verdwaasd in de werkelijkheid rond. Ik at een peen met veel lawaai op. Ik braadde een kippenlevertje. Ik dronk het grondsop uit enkele no-returnflessen. Ik knipte bevend mijn haren bij. 'Wat voegt het helemaal geel schilderen van de deuren van mijn stulpje toe aan mijn persoonlijkheid?' dacht ik. En: 'Woonden eertijds de publieke vrouwen ook niet achter geelgeverfde deuren?' Naarmate de uren vorderden, stapelde de onrust zich in mijn borst op. Ademhalen deed pijn. Ik diende over tientallen verschrikkelijke ikjes het bewind te voeren. Ik belde iemand van de steun op, om te melden dat ik zou ontbreken. Daarna ontdeed ik me bevend van mijn snorretje. Toen werd ik plotseling zelf opgebeld – via mijn 'armentelefoon' – door een vrouw die zei dat ze – hou u vast! – de sociale assistente was van het 'Fonds voor Opheldering'. Ik spitste mijn oren. Ze zei dat bepaalde informanten het Fonds ingelicht hadden omtrent baldadigheden aan mijn woning, dat er klaarblijkelijk met verf geknoeid werd, en of ik dat kon bevestigen? En kon ik vandaag nog de inspecteur van het Fonds ... ? 'Wie zegt u?! Bepaalde informanten? Wie zijn dat dan?' 'Namen geven we nooit vrij, tenzij die mensen daar zelf uitdrukkelijk om verzoeken'. 'O, ja'. 'Kunt u vandaag onze inspecteur ontvangen dan? Die zal de schade op komen nemen en ...'. 'Minuutje mevrouw'. Ik legde de armenhoorn neer en ging in een gejatte kerkstoel zitten nadenken. Verf? Baldadigheid? Inspecteur? Toen drukte ik de hoorn weer krachtig tegen mijn linkeroorschelp. 'Dat hij maar komt, mevrouw, vandaag nog!'

En zie: hij kwam. Ik maar ja-broeren en nee-bollen. Wat haatte ik mijn eigen misschienerigheid! En die verdomde hitte, die hemelsbrede tergende teringhitte! Ja, 't was een schande. Nee, geen idee. Wie of waarom, nee. Niet van hier, nee. Van verder, ja. Neenee, geen 'speciale' vijanden. Buren? Toffe knullen ondereen allemaal. Weet de huisbaas hiervan? Van die deuren? En de rest? Zeker. Veel heisa? Pardon? De verhuurder ... O ... Die komt heel zelden loeren ... Eh ... Nee ... Fijne vent ... Geen lorren ... Tja, hm, bon. Verschrikkelijk schreeuwerig hé? Op het brede aangelaat van de Heer Inspecteur van het Fonds voor Opheldering verscheen een glimlach op het formaat van de Lijkwade van Turijn. Toen gingen we weer naar binnen. Hij had de 'schade' opgenomen en genoteerd en 'sloeg geen biertje af, met dat weer'. Toen beging ik de zeer grote flater hem zonder nadenken de weg naar mijn toilet te wijzen. Hij moest namelijk het kamertje passeren waar

ik allerhande old-finishmaterialen bewaarde, o.a. mijn verfpotten. Niets gebeurde echter, bij zijn terugkeer. Had ik dan die old-finish-rotdeur niét aan laten staan misschien? De inspecteur vertrok, bij mijn helgekleurde voordeur nog zeggend dat het Fonds opnieuw van zich zou laten horen. 'Naar de hel met dat fonds', fluisterde ik, toen de deur dicht was en stilte als een dwangbuis over mijn lijf gleed. Waarna ik, struikelend over mijn bloedeigen zenuwstelsel, naar dat kamertje vloog! Godsamme! Die verdomde deur gaapte wagenwijd! Mijn hart bonkte wild. Ik snelde naar binnen en rukte een deur open, die van de muurkast. Erachter lag het door mijzelf ontzielde lichaam van die patjakker van een verhuurder. Oef. Gelukkig maar dat ... het zou kwaad kerseneten geweest zijn met dat heerschap van het Fonds. Overdadig veel angstcondens parelde op mijn voorhoofd. Gelijk was het het zweet van de opluchting. Zou Pyrrhus ook zo getranspireerd hebben?

Helaas, helaas, vijf minuten later, ja, dat zweer ik u, en dat zouden die gloeiende kinkels van burens ook mee kunnen zweren: misschien minder dan vijf minuten later werd ik van het leven-in-vrijheid afgesnoerd. Een wel zeer versterkte delegatie van het Fonds voor Opheldering bevond zich opnieuw voor de helgekleurde voor- en achterdeur van het woninkje te Mechelen-buiten, woninkje dat ik verdomd met zoveel parttime moeizaam bijeengeschraapte centen huurde. Er was veel blauw in mijn straat. De beschuldiging luidde doodslag en horizonverloedering. Die verloedering was onomstootbaar bewezen; de doodslag zou verder worden uitgespit. De besmuikte gordijntjes van de aanpalende straatbewoners bewogen zonder uitzondering toen ik gevankelijk werd weggeleid.

Tja ... hier in bewaarplaats De Brede Veertien heb ik tijd zat om over mijn lot als schrikkelkind te tobben. Als een trage slak trekt de tijd cirkels om de kern der zaken. Ik wou u mijn verhaal niet onthouden: van hoe vrienden me het pad van de kunst wezen, van hoe kunst me de liefde openbaarde, van hoe liefde een dak boven het hoofd vroeg, van hoe ik dat dak door gebrek aan werk niet meer betalen kon, van hoe ik medio een bloedhete zomer een streep in mijn agenda diende te trekken, onder mijn liefde voor Marie-Lena, door de wereldse rekeningen van haar mannelijke verwekker, door mijn eigen rekening. Van die grote rekening werd ik zelf het kind. En die Benny ligt ook nog ergens op de loer, met de verzamelde woede en energie van alle Baekelandts, Graven van Monte Christo, Leprechaunen en Jan De Lichtes in zich samengebald. Het toetje voor als ik ooit vrijkom ... Het ziet er bruin uit. Tja ... weet niet ... Ik zeg altijd: de accolade van de misdaad omarmt de liefde en de haat. Voor mij is het wachten geblazen, wachten op een beetje zielenheil. Maar een echt lieve jongen: nee, dat zie ik nog niet zo zitten. Mijn vriend de beeldhouwer en mijn vriend de schilder kwamen me melden dat ze begin volgend jaar weer eens samen exposeren, in Gent. Ik ben een beetje bang voor een verse strop. Binnenkort, schijnt het, heeft het Belgisch koningshuis iets belangrijks te vieren. Ik leef op hoop. Dat is ook een kunst.

Mick Mauser kreeg bij voorbaat al het water in de mond bij de gedachte aan de volgende handelingen die hij zou stellen. Het was een authentieke pavlovreflex. Hij vouwde een kopie van het huurmoordverhaal in tweeën, schoof dit in een bruine enveloppe, likte die dicht en stopte ze in zijn archief. Daarna slikte hij nog een polaraminepilletje.